

Nørrejske Ø: Et fejlslagent forsøg.....

Jeg har igennem et par år drømt om at ro rundt om min fødeø. Jeg ville være den første, der officielt nåede rundt.

Efter en kort, men hektisk periode op til starten den 30 april, kom jeg fra land i Løkken, kun en time senere, end jeg havde planlagt. Jeg tænkte dog, at den time skulle jeg nok nå at indhente. Turen gik herefter mod nord. Navigationen var let: "Bare hold land på højre side", tænkte jeg. Der var en fin søndenvind som skubbede mig opad. Udefra vest kom der daggamle dønninger, som til sammen gjorde min introduktion til Vesterhavet. Vejret var gråt og jeg var i gang. Jeg holdt en kort frokost i Lønstrup, hvor jeg glædede mig over, at de små høfder, som var udlagt, gav mig en chance for at lande i en lidt kraftig brænding. Videre mod Hirtshals. Det "gode" ved den slags roning er, at man i lang tid i forvejen kan se, hvor man skal hen. På vej mod Hirtshals så jeg også klokkestablen fra Mårup Kirke og Rubjerg Knude, fra vandsiden. I Hirtshals var jeg inde i havnen og holde pause igen. Jeg talte med nogle flinke mennesker i det røde skur, lige over for Kystredningsstationen. Herefter gik det videre mod Uggerby Å's udløb. Jeg skulle dog lige forbi ydermolen på Hirtshals Havn. Den er ca. 1,5 km. lang. Det, der slår en, når man er vant til Holbæk Fjord og nærmeste omegn, er at de kampesten, der er brugt til molebyggeri på Vestkysten er store som biler. Det sætter havets kræfter i perspektiv. Når vinden får lov til at bygge op og tage tilløb, er der masser af kraft til stede. Det er selvfølgelig banalt, hvis man nu bor ud til Vestkysten. Men det er nu ret markant. Udenfor havnen i Hirtshals havde man ellers gjort noget for at det skulle være sjovt at ro der. Der var nogle ret store, langsgående bølger, som løb langs molen. "Det var pokkers", tænkte jeg. Håber det her går godt. Men det gjorde det, for vi skulle jo samme vej. Herefter var der små ti km. frem mod Uggerby Å, hvor jeg let kom op i åen og forholdsvis let kom i land. Jeg fandt dog aldrig den shelter, som internettet påstod, der var på stedet. I stedet fandt jeg en fin lejrplads og en fantastisk udsigt, så det gik endda.

Jeg havde valgt at tage min sommersovepose med, af pladshensyn. Dette forhold blev testet denne første nat. Der var frostvejr og rim på teltet, da jeg stak næsen ud næste morgen.

Den første dag og den første nat gik fint. Jeg nåede de 42 km. som jeg havde planlagt. "Fedt, planen holder", tænkte jeg.

Søndag den 01. maj fik jeg pakket min lejr sammen i fin solskin. Jeg fik spist min morgenmad og jeg gik på snigpatrulje i det nærliggende sommerhusområde, hvor jeg fandt en vandhane. Jeg var således snart klar til at fortsætte min tur. Da jeg skulle til at sætte i, så jeg en kajakroer, som var på vej op i åen. Det var Kurt, fra Tversted, som både skulle ro formiddag og eftermiddag denne dag. Der var jo heller ikke så meget andet at lave denne dag. Landspolitikerne havde jo meddelt, at Hovedlandet ikke var med på talerækken dette år.

Jeg fortsatte således mod nordøst. Landskabet lignede det, fra i går omend klitterne blev lidt lavere. Til gengæld var vinden så drejet i vest, så den stod stadig på sidebølger. Da jeg nåede Højen, var jeg godt nok ved at være lidt træt. Men det kunne gudskelov klares med en halv liter fuldskarp cola. Ikke noget med light her. Herefter gik turen videre mod Grenen. På et tidspunkt syntes jeg, min båd var lidt slidsom at trække. Vinden var med mig men alligevel gik det træls. Jeg kunne så konstatere, at min paddle float havde løsnet sig, og nu slæbte bagefter i vandet. Godt at vide, hvis man en dag synes, det går for stærkt.

Tingene blev rettet og jeg fortsatte mod Grenen. Der var dog ikke nogen vande, der sådan rigtigt slog sammen og det var en ret udramatisk passage. Nu var det nordligste punkt passeret. Det blev fejret med en kort pause ved Vippefyret. Herefter havde jeg åbenbart haft medgang nok, for en periode. Der var stort set læ, men til gengæld var strømmen nordgående og det var jeg ikke.

Det var min oprindelige plan, at slutte dagens etape på højde med Den tilsandede Kirke, men henset til, at vejret næste dag ville være blæsende og pege på en overliggerdag, besluttede jeg mig at fortsætte sydpå, så langt jeg kunne. Jeg gik således i land ved Ålbæk i absolut sidste lys, efter godt

64 km. Det var nok en begynderfejl. Jeg havde tænkt, at det var farligt, så tidligt, at makse ud. Men jeg skulle jo lægge vejrfast næste dag, så mon ikke.....

Næste dag, mandag den 02. maj blæste det godt nok, men ikke så meget som lovet. Så efter at have sovet til halv ni, endte jeg alligevel med at gå på vandet. Det var dog en kort dag, hvor jeg pressede på indtil Rønnerhavnen ved Frederikshavn. Så efter små 20 km. var det fyraften. Har man aldrig været på de kanter, bør man gøre det. Rønnerhavnen er rigtig pæn og ordentlig. Og de mennesker der færdes der, ikke mindst Carsten fra Frederikshavn Kajakklub, er meget venlige og imødekommende. Det var rart med et bad. Endnu engang tak.

Tirsdag den 03. maj var vejrudsigten mere venlig. Der var godt nok modvind indtil middag, hvorefter den gradvist ville dreje i vest og efterfølgende lægge sig. Strømmen ville følge vinden, så det var fint. Jeg gik fra Rønnerhavnen halv ti. Indtil møllerne var det ok. Til gengæld havde jeg så tid til at fundere over, hvad tragtvirkning egentlig betyder. Det var lidt stramt udenom havnebyggeriet. Der var ret store bølger og vinden var også træls og imod. Heldigvis har Nigel Dennis i Exploreren designet en stabil båd, så der var ikke tilløb til drama på noget tidspunkt. Det var også meget godt, for var jeg først væltet og røget ud af båden, var jeg nok ikke kommet op, før jeg var drevet ind i molen. Nå, heldet følger den kække, så det gik jo. Da jeg så holdt en kort pause ved Bangsbostrand, forsvandt vinden. Måske man skulle have sovet en time længere, den dag.

Nu var der tilgængelig fuld fart på. Jeg skiftede pagaj, og gik fra min Spindrif, som var fin i modvind, tilbage til min Ikelos fra Werner, som tager mere fat i vandet. Fuld smadder på, hele vejen til Sæby. Herfra og videre sydpå gik det sådan set også godt nok. Vinden var nu gået i vest og havde taget lidt til. Nu havde jeg så sidebølger på højre side. Fedt med variation. Der er dog nogle strækninger fra Sæby mod Hou, hvor det er temmelig lavvand og derfor skulle jeg et godt stykke ud fra kysten. En dag med megen møje og nok også for mange kilometer. Godt 60 km. Jeg var jo lidt bagud, tænkte jeg. Jeg anløb Hou Havn, lidt over ni om aftenen. Jeg var i marked for 1,5 liter cola, men brugsmændene var åbenbart gået hjem for den dag. Så jeg fortsatte til et sted mellem Hou og Hals, hvor internettet sagde, der var en shelter, egnet til kajak. Den var der, måske, men der var ikke adgang til den. Så op med teltet, aftensmad mm. Sengelampen blev slukket halv tolv.

Solen står heldigvis tidligt op, på de kanter, så der var lys i teltet igen, onsdag den 04. maj allerede godt fem. Jeg skulle også tidligt op den dag, for at udnytte at strømmen var indadgående i Langerak. Jeg ved ikke, om jeg havde læst tidevandstabellen forkert. Eller om det var vinden, eller om det var "gammel strøm" men det var i al fald brydsomt, den første tid indad. Jeg var nok også lidt slidt. For mange kilometer og for lidt tid i posen sled noget på humøret og jeg sad egentlig og fik ondt af mig selv. Da det så var tid til frokost, gik jeg mod land. Her kom jeg i snak med en af de lokale, som udover at byde på kaffe også havde noget chokolade. Det var lige i sidste øjeblik og det gav nu også lidt humør igen. Men det var også her, jeg kunne mærke at jeg skulle til at beslutte mig. Jeg kunne se, at mit ambitionsniveau var for højt. Jeg havde fastlagt en distance og en rådig tid. Jeg kunne således ikke finde ud af at afvige fra dette. Man må godt kalde mig begrænset men det er jo så nok begynderfejl nr. 2. Jeg begyndte at arbejde med tanken om at stoppe, for jeg kunne se, at det ville være for brydsomt og træls at fortsætte på denne måde. For mange kilometer og for lidt tid til (også) at opleve noget på land. Nu var det så tid til at ringe til en klog ven og der dukkede så en alternativ løsning op. Jeg besluttede i stedet at ændre fokus fra at "nå i mål" til at sætte turen i fokus: Det betød kortere distancer, lidt mere landtid og ikke mindst en accept af, at det oprindelige mål ikke ville blive nået. Med disse – for mig på dette tidspunkt – lidt svære beslutninger i hovedet, fortsatte jeg indad mod Aalborg. Måske for at give mig et fingerpeg om, at jeg var på rette vej, begyndte sommeren i de timer. Vinden forsvandt også næsten. Jeg passerede Grønlandshavnen og nåede frem til et fantastisk område, lige overfor Vendsysselværket. Her stod der såmænd en mand inde på land, på en bådebro og vinkede mig nærmere. Aalborg kommune driver et sted på Rørdalsvej, som nærmest er en naturskole, hvor ungerne kan ro kajak og kano og andre vandaktiviteter. Lederen af stedet bød velkommen og der var igen adgang til bad og en sodavand.

Nu var sommeren her for fuld styrke. Mine ting kunne blive tørret ud, jeg kunne gå på bare tæer og

fandt lidt efter lidt mig selv igen. Herudover fandt jeg en shelter. Fantastisk. Min kusine meldte sin ankomst. Hun havde kage med. Så måtte vi nøjes med økologisk æblemost. Det gled dog ned. Senere på dagen kom min søster med gammeldags oksesteg. Så humøret steg støt og roligt. Samtidig med at jeg forligedes med tanken om, at turen nu var i centrum.

Som om det ikke var nok med kage og oksesteg, dukkede der pludselig to mand op, ud af det blå, og slog sig ned i en af de andre shelters. De gjorde en dyd ud af at lave mad på bål. Jeg spiser normalt tørkost, når jeg er på tur. Men jeg kan godt garantere, at der her var tale om nogen, som ikke ville accepter middelmådighed eller at gå ned på (køkken)udstyr. Det var et meget inspirerende selskab.

Næste morgen sov jeg desværre ti minutter for længe til at se to base jumpers springe fra de store elmastere ved værket. Den ene, en kvindelig læge, kom dog vist lidt hurtigere ned end ventet. Hun forsøgte i al fald at nikke en af bygningerne en skalle. Men hun kunne vel så selv sy sit flækkede øjenbryn. Jeg var åbenbart ikke den eneste tosse på de kanter.

Torsdag den 05. maj var jeg jo ved at være rutineret og alt mit grej var tørt, så det gik pænt hurtigt med at pakke og komme afsted. Godt vejr og fladt vand. Videre ind mod Aalborg. Jeg glædede mig til at ro over tunellen. Jeg er dog ikke helt sikker på, at der er en tunnel. Man kan godt se, at den på nordsiden forsvinder ned. Men når man så kigger mod syd kigger man lige ind i en havnekaj. Så jeg tror, der er fup med i spillet. Jeg fortsatte dog ufortrødent indad, forbi Portland og kunne pludselig se broerne. Der var også et enkelt krydstogtskib for indadgående. Så jeg valgte at gå af vejen. En erfaring jeg havde gjort mig tidligere, i Langerak. De der kulpramme til Vendsysselværket er nogle følsomme sjæle.

Igennem Aalborg og videre forbi Egholm. Vejret blev bedre og vinden forsvandt til stor morskab for mig, da jeg roede forbi en flok slukørede optimistjollesejlere, som forsøgte at ro hjem.

Nu begyndte dagens mål at tegne sig i horisonten. Jeg skulle ikke længere end til Gjøøl, hvor en god kammerat havde inviteret indenfor. Her stod den på veltillavet mad og familiehytte og endnu et bad. Det var jo ved at udvikle sig til en hel hygetur. Igen blev jeg vel modtaget i Gjøøl Ro- og kajakklub og min båd fik lov at underbringe under tag. Det gjorde jeg i øvrigt også.

Fredag den 06. maj var klokken derfor 12, inden min kajak og jeg igen ramte vandoverfladen. Der var noget med nogle kogte saltsild, der skulle genbesøges til morgenmaden, inden jeg fik lov at forlade min kammerat. På vej fra Gjøøl om Aggersund fandt jeg ud af, at der er en grund til, at de lokale afmærker sejlrenden. Det er simpelt hen fordi vandet udenfor renden flere steder er meget lavt. Men jeg kom godt videre, og det var frokost i Stavn. En meget fin havn på sydsiden af fjorden. Der er endda to huse, indrettet til roere, cyklister eller andet godtfolk, som har brug for en overnatning. Det skulle jeg dog ikke. Jeg skulle lidt videre, til Aggersund, hvor min mor skulle komme forbi med aftensmad. Der var også en shelter, som lå lige ved en sidekanal ved det sydlige brofæste. Jeg fandt shelteren, men desværre var der lidt lavvandet, så jeg var noget smurt ind i mudder, da jeg endelig fandt pladsen.

Lørdag morgen den 07. maj, var jeg så igen ved endelig at være tanket godt og grundigt op. Pakningen blev hurtigt gennemført og turen ud igennem mudderet gik også fint. Så var det afsted mod Feggesund, på den anden side af Løgstør Bredning. Vinden var med mig og jeg suste afsted. Efter Løgstør Bredning og frokost ved Feggesund Færge, gik det videre over Thisted Bredning. Kystlinien på nordsiden af Mors er meget smuk og varieret. Det gik så godt, så jeg blev ved og ved. Pludselig kunne jeg endda se Vilsundbroen og så var jeg næsten ved dagens ende. Her blev det så lidt træls, da jeg drejede mod syd. Hvis jeg havde glemt det, blev jeg så her igen erindret om, hvad tragtvirkning betyder. Jeg tænkte dog, at jeg ville presse citronen lidt ekstra og gå lidt længere mod syd. Det var mit oprindelige mål at nå Dragstrup Vig, hvor der angiveligt skulle være en shelter. Men jeg kom kun til Rovvig, hvor jeg så til gengæld fandt et bådeskur, som var fint som shelter. Det viste sig, at bådeskuret tilhørte en efterskole, som året forinden var gået konkurs og nu var lejr for uledsagede flygtningebørn. Men de rare voksne på stedet støttede både med koldt og varmt vand, så

det hele gik endda. Det havde været en lang dag med over 50 kilometer. Jeg var træt men var til gengæld også lidt tanketom, så aftenen gik uden de store problemer og jeg fik en god nats søvn og kom op i ordentlig tid næste dag. Lejrretinerne var ved at være på plads.

Søndag den 08. maj skulle være et af de stræk, jeg havde set frem til. Ud fra kortet at dømmes, kunne man nærmest røre ved begge sider af fjorden, hvis man strakte armene ud undervejs. Men i virkeligheden var der nu nok lidt bredere. Retningen, herunder vindretningen, skiftede flere gange undervejs og det fik fint derudaf. Da jeg nåede broen ved Tambosund til Jegindø, fik jeg definitionen på tragt-virkning for tredje gang. Her sendte jeg endnu en venlig tanke til Nigel Dennis og ham fra Kokatat og Werner, for de tre i forening gjorde, at tingene artede sig. Nord for broen var vandet fladt. Det var det ikke, lige syd for. Men det gik endda.

Nu havde jeg således rundet turens nordligste og østligste punkt så nu manglede jeg blot det sydligste, nemlig når jeg gik ind i Nørre Nissum Bredning. Det lykkedes fint at komme under broen ved Oddensund, uden at blive fanget af de lystfiskere, der stod på broen.

Vel rundt om odden var det tid til at komme på land og få en pause. Det blev til en lang pause, som startede på Oddensund Bistro og Cafeteria. En bøfsandwich med cola og kaffe. Så var det igen muligt at tænke klart.

Og det blev der så. Jeg var nu nået, efter 360 kilometer, til det tidspunkt, hvor jeg besluttede mig for at stoppe turen. Der var ca. 160 km. tilbage. Kunne jeg have roet dem også? Ja, det kunne jeg godt. Vejrudsigten var ikke imod mig og jeg havde også fridage nok. Der var heller ingen skader, udover en naturlig ømhed. Hvorfor så stoppe, vil nogen med mere eller mindre rette så spørge, når nu der ikke var noget til hinder.....

Et af formålene med at gøre forsøget var, naturligvis at nå rundt. Under planlægningen motiverede det mig meget, at der officielt ikke var nogen, der havde lykkedes med projektet og at jeg dermed ville have en chance for at blive den første. Som omtalt ovenfor, ændrede dette mål sig i løbet af turen. Jeg fandt ud af, at jeg ikke rigtig kunne få min hjerne til at afvige fra planen og bare nyde turen og se, hvor jeg kom hen. Jeg var derfor for låst på målet til at kunne få det ud af turen, som jeg – undervejs – fandt ud af, var mere vigtigt for mig. Dernæst var jeg også ved at være mæt af at se vand, hele dagen. Så det var såmænd ikke strækningen, men mere hovedet der sagde stop. Jeg begyndte at kede mig lidt.

Var turen så spildt. To års tankearbejde og så slutter det, to tredjedele inde i projektet.....

Jeg fik rigtig meget ud af turen. Det, at være alene med mig selv i så mange dage og i så lang tid, sammen med halvhårdt og hårdt fysisk arbejde, er ren terapi og gav mig nogle unikke muligheder for at finde nogle ting, som nok var blevet lidt overset eller glemt, over de seneste år. Flere ting, med relation til min fødeø. Så nej. Turen var ingeniørspildt. Måske snarere tværtimod. Måske nåede jeg endda et mål, jeg ikke var klar, jeg havde sat mig.

Er jeg ked af, at jeg stoppede, og ikke lige spiste en ekstra bøfsandwich og så bare tog fat igen.....

Jeg vidste godt, da jeg søndag aften holdt fast i min beslutning, til trods for flere, velmenende forsøg på at overtale mig til at gå i båden igen, at jeg ville blive ramt af tvivl, allerede fra næste dag og i tiden frem over. Tvivlen kommer til mig, i ny og næ. Den er velkommen. Jeg ved, jeg kunne ro turen færdig, hvis det havde været tilstrækkeligt vigtigt for mig. Det var vigtigt i starten, men der skete et eller andet undervejs, som blev vigtigere. Jeg vil dog stadig opfordre alle, der har en ekspedition i maven, til at kaste sig ud i forsøget. Måske lykkes det, måske kommer der noget andet ud af det, noget man ikke kunne se fra starten. Jeg har i al fald ikke fortrudt.

Jesper Simonsen

Sokkehuset@gmail.com